

nýbrž k rukám strany, i na vymáhané útraty a omezil exekuci na částku, zbývající z pohledávky a z jejích útrat po srážce splátek. Co se týče výpočtu tohoto zbytku rekursním soudem, pokud dovolací rekurent uvádí, že bylo pohledávky a úroky počítati v jejich plné, původní výši a nikoli ve výši vyrovnací kvoty, ježto prý nebyla dodržena konečná platební lhůta ve vyrovnání stanovená, neuplatňoval dovolací rekurent tuto okolnost v rekursu do usnesení prvního soudu a proto nelze se výtkou tou zabývati, neboť není přípustné doháněti v dovolacím rekursu, co opomenuto bylo uplatňovati v rekursu. Že výpočet zbytku v napadeném usnesení je početně nesprávný, tvrdí dovolací rekurent jen povšechně bez bližšího udání případné chyby, dovolací soud však, přezkoumaj výpočet, nesprávným jej neshledal. Neoprávněna je také výtka, že se rekursní soud neřídil při svém rozhodnutí právem platným pro dovolacího rekurenta, t. j. právem, platícím na Slovensku. Jde o rušení, po případě o omezení exekuce, exekučním soudem byl okresní soud v Hradci Králové a bylo se proto, co se týče zrušení (omezení) exekuce, řídití exekučním řádem pro exekuční soud platným, t. j. exekučním řádem ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. z. a to §§ 40 a 41. Učiniv tak, rekursní soud nepochybil.

Čís. 10907.

Promlčení nároku přetrhuje se tím, že se oprávněný připojil se svým nárokem k trestnímu řízení jako soukromý účastník a že byl v trestním rozsudku odkázán na pořad práva podle § 366 tr. ř.

(Rozh. ze dne 26. června 1931, Rv I 602/30.)

Žalobu o náhradu škody zamítl procesní soud prvního stádu z důvodu promlčení zažalovaného nároku. Odvolací soud uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Prvý soudce zamítl žalobu, zjistiť z trestních oznámení, že již v červenci 1926 byla žalobci osoba obou žalovaných jakož i výše škody známa, takže žaloba, podaná teprve 25. září 1929, jest podle § 1489 obč. zák. promlčena. Odvolací soud zjistil z trestního spisu, že se žalobce dne 23. června 1926 připojil jako soukromý účastník k trestnímu řízení co do 8.000 Kč, a že byl rozsudkem odkázán se svými nároky podle § 366 tr. ř. na pořad práva soukromého. Trestní rozsudek se stal — jak zjistil již první soudce — pravoplatným teprve dne 7. ledna 1928. Z rozsudku ze dne 22. února 1927 vyplývá, že trestný čin obou žalovaných byl spáchán v prosinci 1925. I kdyby se počítala žalobcova vědomost o osobě škůdců a o výši škody již od prosince 1925 a nikoliv ode dne, kdy trestní oznámení bylo učiněno, jest připojením se k trestnímu řízení dne 23. června 1926 považovati promlčecí lhůtu § 1489 obč. zák. za přetrženu. Žalobce uplatňoval nárok na náhradu škody v trestním řízení a mohl očekávati, že v tomto řízení bude o jeho nárocích rozhodnuto. Toto přetržení promlčení trvalo, až bylo trestní řízení pravoplatně skončeno, neboť teprve

v tomto okamžiku bylo s konečnou platností zjištěno, zda žalovaní a v jakém rozsahu jsou uznáni vinnými. V témže smyslu zní rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 14. dubna 1853 k. jud. čís. 17 a ze dne 2. května 1922, Rv I 129/22 sb. n. s. čís. 1651. Byla tudíž žaloba, podaná dne 25. září 1929 vznesena v tříleté promlčecí lhůtě a zamítnutí žaloby z důvodu promlčení spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Oba žalovaní spatřují dovolací důvod podle § 503 čís. 4 c. ř. s. v názoru odvolacího soudu, že promlčení žalobního nároku bylo přetrženo tím, že se žalobce připojil se svým nárokem k trestnímu řízení jako soukromý účastník a že byl v trestním rozsudku odkázán na pořad práva podle § 366 tr. ř. Tato výtká jest neoprávněná a dovolatelé se odkazují na důvody napadeného rozsudku a na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1651 sb. n. s. K tomu jest dodati, že, praví-li zákon v § 1497 obč. zák., že se promlčení přetrhuje, bylo-li před uplynutím promlčecí lhůty od oprávněného proti dlužníkovi »nastupováno« (belangt) a v žalobě řádně pokračováno, nemíní se tím jen pořad práva soukromého, nýbrž každý zákonem předepsaný postup, tedy také uplatnění soukromoprávního nároku v řízení trestním podle §§ 4, 47, 365 a 366 tr. ř., kteréž právě nahrazuje pořad práva a má jednodušším a rychlejším způsobem dopomoci poškozenému k odškodnění, pokud k tomu stačí výsledky trestního řízení. Až do skončení trestního řízení nemůže poškozený vědět, zda bude či nebude nucen nastoupiti řádný pořad práva.

Čís. 10908.

Ochrana nájemců.

Jen smlouvy mezi dosavadním a novým nájemníkem o postoupení bytu s podmínkou koupě zařízení bytu a o postoupení bytu za úplatu jsou nicotné. Lhostejno, zda-li nová nájemní smlouva, již uzavřel nový nájemník s pronajímatelem, podléhá ochraně nájemců čili nic.

(Rozh. ze dne 26. června 1931, Rv I 665/30.)

Žalobce, dřívější nájemník, prodal žalovanému, pozdějšímu nájemníku, svršky v bytě za 5.000 Kč. Žalobě o nedoplatek 4.500 Kč bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce opřel žalobní nárok o tvrzení, že od něho žalovaný převzal věci v žalobě blíže uvedené za přejímací cenu 5.000 Kč, kterou se za-